Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 178 409 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 18 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 161 319 van 3 februari 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 18 mei 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 161 318 van 3 februari 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 10 december 2015 leggen de verzoeker en zijn partner D.S.M.A., die de Portugese nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.4. Op 25 maart 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
De heer [(1)]:
(…)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[(2)], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(…) uiterlijk op 24/04/2016

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
(…)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Te dezen betwist de verzoeker dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zo wijst hij op het gegeven dat dit artikel enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en voert hij onder meer de schending aan van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aantoont, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*4.1. Het artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:*
(…)

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:
(…)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

- de verzoekende partij heeft een relatie met mevrouw A. A. D. S. M. (…), een EU-burger met een duurzaam verblijfsrecht in België.

Deze individuele situatie wordt niet, minstens niet afdoende betrokken in de beslissing.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen en eveneens de Grondwet.

Er wordt enerzijds vermeld in het schrijven van de Stad Gent dd. 15/01/2016 (zie stuk 4) :
"Hebt u op 17 mei 2016 nog geen beslissing ontvangen, dan zal de registratie van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister toegestaan worden."

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt anderzijds in de bestreden beslissing :
"Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, geeft hem niet automatisch recht op verblijf."

De motivering in de bestreden beslissing is evident nogal kort door de bocht.

De verzoeker kan juridisch gezien nog geen verblijfsrecht aanvragen met zijn partner met EU-nationaiteit naar aanleiding van zijn vraag tot wettelijke samenwoning om de volgende reden.

Het verblijfsrecht kan pas aangevraagd worden nadat de wettelijke samenwoning effectief geregistreerd is.

Evenwel wordt de termijn om de wettelijke samenwoning, om redenen los van de verzoeker, tot 2 maal toe uitgesteld.

Bovendien, stelt de Stad Gent zelf dat indien géén beslissing genomen wordt uiterlijk 17/05/2016, de wettelijke samenwoonst automatisch zal geregistreerd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook foutief in de bestreden beslissing wanneer het stelt dat het om een loutere intentie gaat !!

De procedure tot wettelijke samenwoonst is effectief opgestart. Indien geen beslissing genomen wordt uiterlijk 17/05/2016 is de verzoeker automatisch geregistreerd als wettelijke samenwonende en kan aan hem het verblijfsrecht toegekend worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken loopt dan ook serieus vooruit op de beslissing van de Stad Gent. Lopende de aanvraag tot wettelijke samenwoning wordt het uitwijzingsbevel immers afgegeven terwijl de verzoeker automatisch als wettelijke samenwonende kan geregistreerd worden bij afwezigheid van beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan met de huidige beslissing die uitvoerbaar zal zijn, verhinderen dat het gezinsleven verder wordt uitgeoefend en dat de verzoeker zijn rechten kan doen gelden.

De verzoekende partij roept daarom uitdrukkelijk de verdragsbepalingen en gezinssituatie in.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

De procedure tot wettelijke samenwoonst leidt tot veranderingen in het persoonlijk statuut van de verzoeker en zijn partner met de daarbij gepaard gaande juridische gevolgen op vele vlakken, bv. financieel en verblijfsrechtelijk vlak.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

4.2. Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemd artikel verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval.

Verzoekers gezinsleven en zijn procedure tot wettelijke samenwoonst gaan verder dan een louter intentioneel gegeven.

Deze elementen leiden tot veranderingen in het persoonlijk statuut van de verzoeker en zijn partner met de daarbij gepaard gaande juridische gevolgen op vele vlakken, bv. financieel en verblijfsrechtelijk vlak.

De uitwijzingsbeslissing is uitermate stereotype.

Een schending van de motiveringsplicht door de Dienst Vreemdelingenzaken dient weerhouden te worden.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

4.4. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ook artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden:
"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen vna de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genoten,
…"

- 4.4.1. Vooreerst zijn de rechten van verdediging miskent.

De rechten van verdediging worden gewaarborgd in de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De rechten van verdediging werden miskend nu verzoeker niet gehoord werd alvorens de nadelige beslissing genomen werd.

De verzoeker heeft aldus geen verklaringen kunnen afleggen omtrent zijn privé-leven in België, zijn dossier bij de stad Gent met het oog op het aangaan van een officiële samenwoonst, zijn onverwijderbaarheid, … voordat de nadelige beslissing van uitwijzing genomen werd.

- 4.4.2. Dat in casu de miskenning van het hoorrecht de rechten van verdediging schendt, werd reeds naar analogie bevestigd door de Raad bij een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat werd ingediend tegen een bevel tot verlaten grondgebied, dd. 04/04/2015.

De raad stelde in zijn arrest het volgende:

4.3.2.3. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pten. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82).
Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.
Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele rnaatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C 277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y S., pt. 67).
Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doe! de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pl. 49).
Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11 M.M.,pt. 88).
Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349m, Sopropé. pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt 86: HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).
De verplichting lot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, G-383/13 PPU, M.G. e.a., pt 35).
Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van da Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing Is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden Het hoorrecht lijkt in casu derhalve van toepassing.
De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m b.t het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door hel nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).
Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel! worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63; G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).
Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).
Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPLI, M.G. e.a., ro. 37).
In casu, stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.
In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.
Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de voormelde richtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.
De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz- I 8237 punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).
Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel o het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e,a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij] worden gevolgd.
Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 40).
De verwerende partij is van oordeel dat dit niet het geval is gelet op het tijdsverloop waarbij verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om haar verblijfssituatie, haar onverwijderbaarheid, haar rechten in België en risico op onmenselijke behandeling bekend te maken aan het bestuur door gebruik te maken van de wettelijke geijkte procedures, Echter, dit gegeven staat er op het eerste gezicht niet aan in de weg dat, alvorens tot een gedwongen verwijdering over te gaan, zoals nu, het bestuur rekening moet houden met de elementen die zijn opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer nu verzoekende partij reeds ettelijke jaren in België verblijft.
De Raad stelt vast dat verzoekende partij weliswaar verklaarde voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing gehoord te zijn, en dat in de bestreden beslissing dienaangaande wordt verwezen naar het door de politie van Gent ingevulde administratief verslag, doch dat dit verslag niet werd ondertekend, noch door verzoekende partij, noch door de politie die het administratief verslag opmaakte. Dit verslag bevat op het eerste gezicht een aantal algemene administratieve gegevens en standaardvragen. Uit dit administratief verslag blijkt op het eerste gezicht niet dat er werd gepeild naar de verblijfssituatie van verzoekende partij, haar onverwijderbaarheid en het risico op onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Een schending van het hoorrecht is op het eerste gezicht dan ook aangetoond.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker niet afdoende heeft gehoord.

- 4.4.3. Het arrest stelt dat er opdat er sprake kan zijn van een schending van het hoorrecht 2 cumulatieve voorwaarden moeten voldaan zijn:
1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Aan deze 2 cumulatieve voorwaarden is in casu voldaan.
1) Verzoeker werd gewoonweg niet gehoord.
2) Indien dit wel was gebeurd, had verzoeker de mogelijkheid gehad zijn om zijn verblijfssituatie te duiden.

De Dienst Vreemdelingenzaken had op zijn minst verzoeker moeten horen omtrent zijn persoonlijk situatie, nu de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een verwijderingsmaatregel volgens artikel 74/13 vreemdelingenwet moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Nu verzoeker niet gehoord werd, kon de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen rekening houden met deze zaken.

Hij wordt teruggeleid en dat is het.

De verzoekende partij heeft evenwel op grond van dit artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie het recht gehoord te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit recht echter genegeerd.

De verzoekende partij vraagt gehoord te worden."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"*Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.*

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omvat geen formele motiveringsplicht.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Aangaande verzoekers gezins- en privéleven motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"(…)
Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.
Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Er werd aldus wel rekening gehouden met verzoekers recht op gezins- en privéleven, doch dit neemt niet weg dat er een bevel om het grondgebied te verlaten genomen kan worden indien blijkt dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten en stelt dat zijn rechten van verdediging werden geschonden nu hij niet eerst gehoord werd, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat er op 25 maart 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld waarin verzoeker in de mogelijkheid gesteld werd om tekst en uitleg te geven over zijn reden van verblijf in België evenals eventuele familie en hij er heeft vermeld wettelijk wenst samen te wonen met Mevrouw D. S. M. (…) Verzoeker had dus wel degelijk de mogelijkheid om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken en alle elementen aan te brengen die hij van belang achtte voor de beoordeling van zijn verblijfssituatie.

Artikel 41 van de Handvest kan evenwel niet worden uitgelegd als zou die bepaling vereisen dat verwerende partij, indien zij voornemens is een bevel om het grondgebied te verlaten mede te delen aan verzoeker, zij hem alsnog de mogelijkheid dient te geven bijkomende elementen of stukken voor te leggen.

Louter ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cf. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een ander besluit in zijnen hoofde hadden kunnen leiden.

Het middel is niet ernstig."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker "*niet in het bezit (is) van een geldig visum*". Tevens wordt overwogen dat "*zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, (…) hem niet automatisch recht (geeft) op verblijf*" en dat "*de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven*", waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 27 844 van 27 mei 2009 van de Raad waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en naar vaste rechtsspraak van de Raad van State waaruit blijkt "*dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet (…) beschouwd (kan) worden als een schending van artikel 8 van het EVRM*". Aldus blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing concreet zijn toegespitst op de individuele situatie van de verzoeker als persoon die niet in het bezit is van een geldig visum en die een wettelijke samenwoning wenst aan te gaan, zodat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing uitermate stereotiep is. Bovendien kan worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoeker voert aan dat zijn rechten van verdediging, zoals gewaarborgd door de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest, miskend werden nu hij "*niet gehoord werd alvorens de nadelige beslissing genomen werd*" en dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, verklaringen had kunnen afleggen over "*zijn privéleven in België, zijn dossier bij de stad Gent met het oog op het aangaan van een officiële samenwoonst, zijn onverwijderbaarheid, …*".

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, §§ 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Hoewel uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67), maakt het recht om in elke procedure te worden gehoord echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten Alassini e.a., C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een

andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij geen verklaringen heeft kunnen afleggen over "*zijn privéleven in België, zijn dossier bij de stad Gent met het oog op het aangaan van een officiële samenwoonst, zijn onverwijderbaarheid, …*". Tevens stipt hij aan dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsmaatregel ten opzichte van een derdelander rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. De verzoeker laat gelden dat hij niet gehoord werd, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee dan ook geen rekening kon houden.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op de hoogte was van verzoekers "*dossier bij de stad Gent met het oog op het aangaan van een officiële samenwoonst*". De verzoeker laat na om concrete gegevens aan te brengen met betrekking tot zijn "*dossier bij de stad Gent met het oog op het aangaan van een officiële samenwoonst*" die zouden hebben kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of het niet nemen van de bestreden beslissing. Ook wat betreft "*zijn privé-leven in België*", "*zijn onverwijderbaarheid*", zijn gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind en zijn gezins- en familieleven laat de verzoeker na om concrete gegevens aan te brengen. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een louter theoretisch betoog, dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 25 maart 2016 blijkt dat medische verzorging niet noodzakelijk is.

Een schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, kan niet worden aangenomen.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat volgt dat een schending van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest niet kan worden aangenomen.

4.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.3.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

De verzoeker stipt aan dat hij een relatie heeft met A.A.D.S.M., een Unieburger, met een duurzaam verblijfsrecht in België. Hij werpt op dat zijn situatie niet of minstens niet afdoende in rekening werd gebracht bij het nemen van de thans bestreden beslissing. De verzoeker laat gelden dat de motivering in de bestreden beslissing dat zijn intentie tot wettelijke samenwoning hem niet automatisch recht geeft op verblijf "*nogal kort door de bocht (is)*", nu de registratie van zijn wettelijke samenwoning buiten zijn wil om tot tweemaal toe werd uitgesteld en dat wanneer er uiterlijk op 17 mei 2016 geen beslissing wordt genomen zijn wettelijke samenwoning geregistreerd zal worden. Hij stipt aan dat wanneer zijn wettelijke samenwoning geregistreerd wordt, hij het verblijfsrecht in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner kan aanvragen. De verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing foutief stelt dat het om een loutere intentie tot wettelijke samenwoning gaat, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vooruit loopt op de beslissing van de stad Gent en dat de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing verhinderd dat zijn gezinsleven verder wordt uitgeoefend.

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de

verzoeker. Dit blijkt immers uit de volgende overwegingen: "*zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, geeft hem niet automatisch recht op verblijf*" en "*(w)at de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).*"

De verzoeker betwist niet dat zijn verklaring tot wettelijke samenwoning nog niet geregistreerd was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. De omstandigheid dat de registratie van zijn wettelijke samenwoning buiten zijn wil om tot tweemaal toe werd uitgesteld en dat wanneer er uiterlijk op 17 mei 2016 geen beslissing wordt genomen zijn wettelijke samenwoning geregistreerd zal worden, doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing foutief zou spreken over een "*intentie tot wettelijke samenwoonst*" of wat dit betreft "*nogal kort door de bocht (is)*".

Waar de verzoeker nog laat gelden dat de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing hem verhindert zijn gezinsleven uit te oefenen, gaat hij voorbij aan de overwegingen in de bestreden beslissing dat "*de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven*" en dat "*een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM*".

De verzoeker brengt voorts geen enkel gegeven aan over zijn gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de bestreden beslissing daarmee rekening diende te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoeker de vaststelling in het bestreden bevel dat hij "*niet in het bezit (is) van een geldig visum*" niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Daar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel.

4.3.6. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN